

Leesfragment

Als het hart opnieuw durft

Hoofdstuk 6

Drie weken nadat ze gestart is bij de fabriek, verslaapt ze zich voor het eerst. Na urenlang woelen en piekeren was ze deze nacht eindelijk in een droomloze slaap gevallen. Halfdronken van de slaap heeft ze haar wekker waarschijnlijk uitgezet. Tegen de tijd dat ze haar ogen weer opent, ziet ze dat het al acht uur is.

‘Nee!’, roept ze gefrustreerd.

Als een speer schiet ze uit bed en springt onder de douche. Terwijl ze haar make-up snel in haar tas slingert, rent ze naar beneden.

Bij haar auto blijft ze even staan met haar hand tegen haar voorhoofd als ze draaierig wordt. Ze haalt diep adem en sluit haar ogen. Zodra ze weer helder ziet, stapt ze snel in de auto. De autorit is gehaast en ze moppert op alle trage voorgangers. Om negen uur rent ze bij de fabriek naar binnen. Ze zwaait naar de portier en pakt snel de trap in plaats van de lift. Met twee treden tegelijk rent ze de trap op. Als ze buiten adem de hoek om wil slaan, botst ze hard tegen iemand aan.

‘Oeff!’

De lucht wordt uit haar longen gedrukt door de stevige botsing. Ze wankelt en grijpt zich vast aan de deurpost terwijl hij haar arm vastpakt.

Als ze opkijkt, kijkt ze recht in een paar ijzige blauwe ogen van een man. Ze herkent hem van een foto. Paul! Hij was langer en breder dan ze zich had voorgesteld.

‘Ik betaal jullie kantoor niet om uit te slapen en binnen te komen wanneer het jullie uitkomt! Het is verdorie negen uur en jij komt ook een keer binnen wandelen!’

De warmte schiet naar haar wangen.

‘Sorry, dit overkomt mij normaal echt nooit! Ik heb me verslapen en ben echt zo snel mogelijk hier naartoe gekomen.’

Een ogenblik staren ze elkaar aan.

‘Zorg dat je niet nog een keer te laat bent.’

Met die woorden laat Paul haar eindelijk los.

Met een rood hoofd en tranen in haar ogen haast ze zich naar haar plek en gaat snel zitten. Ze hoort Paul met boze stappen het grote kantoor binnen lopen. De deur slaat hard achter hem dicht.

‘Pffff...’

Terwijl haar computer opstart twijfelt ze even. Wel of geen thee halen voor haar en Gaby?

Ze schudt haar hoofd. Beter even van niet. Straks denkt Paul dat ze ook nog eens alleen maar theeleut onder werktijd.

Als een bezetene gaat ze aan het werk in de hoop de verloren tijd van die dag in te halen.

Een uur later hoort ze Pim het kantoor binnen wandelen. Hij steekt lachend zijn hoofd om het hoekje van de wand. Ze draait zich om.

‘Goeiemorgen.’

‘Goeiemorgen!’, reageert hij eerst vrolijk, maar dan kijkt hij een beetje bezorgd.

‘Wat zie je er bleek uit vandaag, gaat alles wel goed?’

Verschrikt kijkt Christa hem aan. Ze kijkt in de spiegeling van haar telefoon en ziet dat ze door de botsing met Paul haar make-up nog vergeten is. Die had ze op kantoor even snel willen opbrengen.

‘Van alle dagen verslaap ik me nu net vandaag als hij er is! Het fatsoen om zich voor te stellen heeft hij ook al niet. Ik werk me momenteel helemaal kapot en nog is het niet goed genoeg voor iedereen.’, moppert ze.

‘Als kers op de taart zie ik er ook nog eens uit als een spook. Lekkere indruk zal ik achtergelaten hebben.’

Met een diepe zucht legt Christa haar telefoon weg.

‘Die was vast goed.’

Pim lacht en knipoogt nog even voordat hij zich omdraait en naar het kantoor loopt waar een boze Paul zit.

Christa duikt intussen in haar tas en doet vlug wat make-up op.

Als ze haar bleke gezicht ziet, knijpt ze even in haar wangen. Ze laat van schrik haar toilettasje vallen als de telefoon op haar bureau begint te rinkelen.

‘Met Christa.’

‘Kun je even naar kantoor komen.’

De stem klinkt iets vriendelijker dan een uur geleden toen ze tegen hem aan botste, maar ze houdt haar hart vast voor wat er gaat komen.

Hoofdstuk 7

De dagen na het voorval verlopen anders. Voorzichtiger. Rustiger.

’s Ochtends groet hij haar. Aan het einde van de dag blijft hij soms even staan bij haar bureau. Langzaam wordt de spanning minder scherp. Tot het moment komt dat ze elkaar weer normaal aankijken.

Alsof er iets verschoven is tussen hen.

Paul regelt met haar baas dat ze volledig haar aandacht kan geven aan de administratie van de fabriek.

Er keert een soort van regelmaat en rust terug in haar leven en ze zou zich daardoor beter moeten voelen. Ze blijft zich echter misselijk voelen en iedere dag een paar keer overgeven.

Met een diep gevoel van ellende buigt Christa weer over de prullenbak naast haar bureau. Mopperend dat ze te lang is blijven zitten en niet naar de wc is gelopen.

Helaas voor haar komt Paul net zijn kantoor uitgelopen.

‘Ik dacht dat we hadden afgesproken dat je beter zou gaan eten en slapen zodat je kunt functioneren hier!’

Gefrustreerd kijkt hij naar Christa. Haar haren hangen slap langs haar wangen. Doffe ogen kijken hem aan.

‘Als je griep hebt, ga dan naar huis en ga uitzielen in plaats van iedereen hier ziek te maken!’

Met rode wangen en inmiddels fonkelende ogen kijkt Christa hem aan.

‘Ik ben niet ziek!’, roept ze boos.

‘Ik blijf gewoon tot het werk af is.’

Boos kijkt Paul naar haar. Zijn mond gaat open om iets te zeggen, maar hij sluit hem gelijk weer. Abrupt draait hij zich om en loopt het kantoor uit. In zichzelf mompelend over eigenwijze vrouwen en dat ze het maar moeten bekijken.

Enigszins opgelucht omdat Paul weg is, maar ook verward door zijn uitbarsting kijkt Christa hem na.

Soms kan ze hem echt niet begrijpen.

Het ergste is nog dat als ze naar bed gaat en haar ogen sluit, hij steeds weer in beeld komt!

Als hij zijn mouwen heeft opgerold, zou ze met haar handen over zijn gebruinde onderarmen willen gaan. De manier waarop hij met zijn vingers over het toetsenbord gaat. Hoe zijn broek om zijn billen spant als hij beweegt.

Ze duwt de gedachten weer diep weg.

Haar man is dood en haar leven ligt in puin. Aan mannen denken zou het allerlaatste moeten zijn.